- Днес е именния ден на Мария. Царкинята ще го прекара на летовището ~~на~~ в Света гора. Кани и теб. Там ще бъдат ~~всичките~~ (~~[illegible]~~), Ана... ~~Белослава...~~ Беломъри

Добромир бързо извърна глава. Сърцето му биеше като лудо. Белослава! Колко отдавна не беше виждал дълбоките й черни очи...

- Ще те чакат в палата. От там ще тръгнат с кочии. Ще отидеш, нали? - и тя понечи да излезе.

- Не!

- Мирчо... Царкинята не е виновна. Ако се сърдиш на баща й, защо да наскърбяваш горкото дете? То и без това не е ~~най~~ щастливо, с тази мащеха...

- Не. Аз мразя Калояна! Той назова баща ми предател.

- А по-рано...

- Мамо. Стига.

Болярката наведе глава и слезе долу.

Добромир отново бе седнал пред книгата си, но буквите бягаха и се губеха в неясни слова, а пред унесения му взор изникваха примамни видения.

Белослава караше вече тринадесеттта си година. Но всеки, който зърнеше тази буйно израстнала девойка, й даваше най-малко ~~се~~ петнадесет лета. Наред с нея царствената й приятелка изглеждаше съвсем дребна и крехка. Само острият взор на сините й очи издаваше будния ум и страшната воля на Калояна.

- Защо не отиде? - госпожа Евпраксия наведе лицето си съвсем близко до това на сина си. Погладиле леко главата му.

- И Белослава ще е там...

Момъкът пламна и се дръпна от ръцете й. От где знаеше майка му голямата му тайна? Започна да се разхожда с големи, неспокойни крачки. Седна при книгата. Захвърли я. Отново почна да се разхожда. След това изведнъж грабна шепката си и изтича надолу.